

[Finansministeren.]

meget stor del af skatteyderne — ikke får mere end under halvdelen af det, som de største skatteydere får. Jeg indrømmer, at her nævner jeg kun den øjeblikkelige virkning, virkningen for det kommende år. Vi kommer ned på lavere procenter, når vi tager ligevægtsskatten. Men det ændrer ikke det forhold, at manden med de store indtægter får lettelser ved præmiering på omkring det dobbelte af det, de mennesker får, der har en skattepligtig indtægt på under 18 000 kr.

Jeg kan godt oplyse, at jeg allerede har fået foretaget visse beregninger; jeg skal også være villig til under det kommende udvalgsarbejde at lægge dem frem, så man virkelig kan se de skavanker, det vil have, hvis vi går til en større forøgelse af den nuværende opsparingsordning, den, vi kender, over kapitalbinding.

Så er der en ting til, jeg gerne vil understrege, og det er problemet om at trække nye sparere til. Nu kan det være et stort problem, hvordan man får folk til at spare op; jeg tror, der var en af de ærede ordførere, der sagde, at nogle var født til det, andre var tvunget til det. Jeg tror også, det har meget at gøre med det enkelte menneskes indstilling over for spareproblemerne, måske meget mere, end hvad renten i øjeblikket er, og hvilken præmie der gives. Nogle er nu engang født til at spare, andre skal animeres til det. Jeg er dog ikke helt enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han siger, at den høje rente ingen betydning har; jeg tror, enhver forbedring af sparernes situation også vil forøge opsparingen, og derfor er jeg også enig i, at hvis man kunne finde frem til en præmiering af opsparingen på den måde, at man — i nogen grad i hvert fald — sikrede enten et stabilt prisniveau eller fandt frem til en ordning, hvorefter man kunne prissikre, konjunktursikre, opsparingen, ville det være en fordel. Bestemmelser herom er ikke medtaget i det foreliggende forslag, og når de ikke er det, er det, fordi der er en række vanskeligheder forbundet hermed, som man vel knap nok helt kan overskue. Jeg synes, det ville være rimeligt, om det under udvalgsarbejdet — det var en af de ting, det ærede medlem hr. Foged også var inde på — stod

til fri forhandling; det kan vi altså se på i udvalget.

Jeg tror i øvrigt, det ærede medlem har forstået bemærkningerne om fri forhandling lidt forkert. Naturligvis er det her fremsatte forslag godkendt af de partier, der står bag regeringen, naturligvis, men det er da heller ikke anederledes — og det gælder da i høj grad dette forslag — end at kan vi under udvalgsarbejdet finde frem til forbedringer og forandringer, vi kan blive enige om, navnlig udbygningen, ville det være udmærket. Vi kunne måske navnlig komme ind på noget af det, det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen nævnte, og begynde at undersøge også det problem, der opstår ved begunstigelse af opsparing til visse formål, opsparing til egen lejlighed, opsparing til etablering, som jeg ved det ærede medlem hr. Fanger har interesseret sig stærkt for. Jeg tror, der dér er problemer, som trænger til at blive kulegravet i det udvalgsarbejde, som jeg håber vi kan få noget fornuftigt ud af.

Det, jeg advarer imod, er at tro, at man blot kan fortsætte med en præmiering af privat opsparing, der udelukkende går over skatterne. Det er rigtigt, som det er sagt i dag, at den præmiering, man skal give, naturligvis skal betales af de øvrige skatteydere. Anderledes kan det vanskeligt være. Måske kan vi på et eller andet område finde frem til fordele, man kan byde den, der sparer op til visse formål, det skal jeg ikke se bort fra; men ellers er grundlaget i det væsentlige det, at når vi fra statens side vil gøre noget for at få flere sparere, må vi også byde dem betingelser derfor, byde dem en støtte, og det er da givet, at det må betales af de øvrige skatteydere. Derfor indeholder det problem jo også vanskeligheder, for det kan naturligvis ikke være anderledes, end at de, der sparer, de, der kan spare, får præmien også på bekostning af den del af skatteyderne, som ikke er i stand til at spare, altså ikke alene de mennesker, der ikke vil spare, men også dem, der faktisk ikke kan spare. Det er vanskeligheder, som man må se i øjnene, når man skal finde frem til de former, hvorunder man bedst muligt kan stimulere opsparingslysten.

Den stigning, der har været i opsparingen i de senere år, er af et sådant omfang, at